

For Manden er hun som hans Skygge. Hun har fulgt ham hele hans Liv igennem, uden at han har lagt Mærke til hende.

Af en Kvinde kan man ikke forlange meget; hun maa jo sidde indespærret hele Dagen som en Fange. Hun kan ikke engang lære at stave et Kærlighedsbrev ordentlig. Hun frembringer ikke noget, der kan vare. Naar hun dør, er der ingenting at sætte paa hendes Gravsten. Alle Kvinder er af samme Højde.

Men en Gang kom der til Diamante en Kvinde, der stod saa højt over alle andre som den hundredeaarige Palme staar over Græsmarken. Hun ejede Lire i Titusendvis og kunde give dem bort eller beholde dem, ganske som hun vilde. Hun gik ikke af Vejen for nogen. Hun var ikke bange for at blive hadet. Hun var det største Vidunder, Menneskers Øjne har set.

Naturligvis var hun ikke en Sicilianerinde, men en Engländerinde. Og det første, hun gjorde, da hun kom, var at leje hele første Sal i Hotellet til sig alene. Hvad var det for hende? Hele Diamante havde ikke været hende nok.

Nej, hele Diamante *var* hende ikke nok. Men saa snart hun var kommen, begyndte hun at herske over Byen som en Dronning. Sindaco'en maatte adlyde hende. Var det ikke hende, der tvang ham til at sætte Stenbænke paa Torvet? Var det ikke hendes Befaling, at Byens Gader skulde fejres hver Dag?

Naar hun vaagnede om Morgenen, stod alle Diamantes unge Mænd og ventede udenfor hendes Dør for at komme til at følge hende paa en eller anden Udflugt. De havde forladt Skomagerstolen og Stenhakken for at tjene hende som Førere. De havde solgt deres Moders Silkekjole for at købe en Damsaddel til deres Æsel, saa *hun* kunde ride paa det til Kastellet eller Tre Castagni. De havde skilt sig ved Hus og Hjem for at købe Hest og Vogn og køre til Randazzo og Nicolosi for hende.

Vi var alle hendes Slaver, o Signore. Børnene gav sig til at tigge paa Engelsk, og de gamle blinde Koner ved Hotelporten drapperede sig med blændende hvidt Hovedtøj for at glæde hende.